

Рубаї (скорочено)

Омар Хайям

8

Шукай людину скрізь: на бідному постой,
У закутку нужди і в пишному покої.
Одна душа жива за сто Кааб дорожча!
Чому ж ідеш до них? Шукай душі живої!

18

І юних, і старих — всіх поглинає час,
І невеликий нам дається днів запас.
Ніщо не вічне тут: ми підемо так само,
Як ті, що вже пішли й що прийдуть після нас!

26

Як жалко, що весна моя скінчилась
І книга юності навік закрилась!
Та пташечка, що молодістю зветься,
Звідкіль вона взялась? Куди поділась?

30

Хай кожна мить, що в вічність промайне,
Тебе вщасливлює, бо головне,
Що нам дається тут,— життя: пильнуй же!
Як ти захочеш, так воно й мине.

41

Я не шукаю втіхи у вині,
Аж поки горе не наллє мені;
В чужу сільницю не вмочу я хліба,
Аж поки серце не спряжу в вогні.

72

Ковтає крапельку розбурхана ріка,
На землю падає пилиночка легка.
А як же ти живеш? Хіба не так зникаєш,
Як та дрібнесенька у вихорі мошка?

91

Любов — це сонечко, що всесвіт огріває,
Любов — чудесний птах, що в квітнику співає,
Її не знає той, хто плаче солов'єм,
Вона в душі того, хто мовчки умирає.

93

На цій землі іще ніхто не зміг

Дійти до квітів, не сколовши ніг.
Щоб доторкнутись кучерів красуні,
На тисячу зубців розбився ріг.

263

На Долю нетривку не покладай надій
І часу гострий меч розпізнавати вмій!
Халву, що покладе тобі Фортуна в рота,
Ковтать не поспішай, бо є отрута в ній.
Переклад В. Мисика